

Nr 7 augusti 2011

Finlands

Synskadade

4 FSS boccia och
friidrottstävlingar

10 Rehabilitering i
herrgårdsmiljö

14 Om internationell
adoption

Innehåll Nr 7/11

- 3** Ledaren: Mest och bäst för alla
- 4** Boccia och idrottstävlingar i Mariehamn
- 10** Rehabilitering i herrgårdsmiljö
- 14** Erfarenhet av adoption: Polstjärna fick hem i Helsingfors
- 18** Förbundsordförandes sommarhälsning
- 20** Kåseriet: Birgitta Schulman
- 22** Donation för professur i handikappforskning
- 24** Aktuellt
- 25** Aktuellt i distrikten
- 28** Valberedningsutskottet meddelar

Finlands Synskadade är medlemstidning för Förbundet Finlands Svenska Synskadade. Tidningen utkommer med 10 nummer/år i svartskrift, punktskrift, på CD och som elektronisk version, se www.fss.fi/aktuellt/fs. Kan också fås som e-postbilaga. Årgång 100. Nummer 8/2011 utkommer 29.9, manusstopp 8.9.

Utgivare: Förbundet Finlands Svenska Synskadade rf, Parisgränden 2 A 1, 00550 Helsingfors
Tfn 09-6962 300

Chefredaktör: Sofia Stenlund

Tfn 09-6962 3017

e-post: sofia.stenlund@fss.fi

Meddelanden och annonser mottas av chefredaktören.

Prenumerationer och adressändringar:

FSS kansli, tfn 09-6962 300

e-post: kansliet@fss.fi

Pärmbild: Birgitta Storbacka idrottare

Foto: Lilian Söderman

ISSN 0789-5739

Arkmedia, Vasa 2011

Mest och bäst för alla

Innan semestrarna fick vi redaktörer för FSS publikationer resultaten av den läsarundersökning vi försökt informera rikligt om den senaste tiden. Ett urval av läsare av Finlands Synskadade, Medlemsbandet, Intermezzi, Punktchat och Oss emellan har fått säga sitt om vad de tycker om sina tidningar.

För så vill ju vi redaktörer att det ska vara: tidningarna ska kännas som medlemskårens egna och att innehållet i dem berör och engagerar.

Att fråga läsarna om deras åsikter genom en läsarundersökning är ett vanligt sätt att kontrollera att målgruppen berörs av sin tidning. Synskadades Centralförbund gjorde en motsvarande undersökning för sin organisationstidning 2010. En av uppmaningarna till läsarna var att ge tidningen ett skolvitsord, det vill säga ett betyg mellan 4 och 10.

SCF:s tidning fick 8,7 vilket kan konstateras vara berömligt.

För Finlands Synskadades del kunde den person som ansvarat för läsarundersökningen konstatera följande i sin sammanfattning: "Förbundets medlemmar verkar vara nöjda med sin tidning. Många fram-

för tacksamma hälsningar till förbundet. De äldre medlemmarna säger att de läser tidningen troget och ger den ett skolbetyg mellan åtta och nio."

Förutom fina och tacksamma omdömen fick vi en hel del råd och tips. Många vill läsa mer om forskning och hjälpmedel, vilket i dagsläget kan vara svårt att hitta information om på svenska på annat håll.

Naturligtvis var åsikterna också delade. Ibland rent motsatta. Medan en del ville ha lite mer lättsmält material, gärna från distrikten, var det andra som ansåg att det var Medlemsbandets uppgift och att Finlands Synskadade ska ha mer tyngd.

Kraven är många på publikationer idag. Man ska lyckas välja ut material som ska vara exklusivt för sitt medium, det ska vara tilltalande för många och det ska vara aktuellt och informativt. Problemen är desamma för vilket medium som helst: man kan aldrig utgå från att alla ska bli nöjda, utan man får välja att så många som möjligt blir det med jämna mellanrum.

Med detta tackar vi alla som deltog med värdefulla åsikter i läsarundersökningen, och så önskar Finlands Synskadade er alla en riktigt trevlig höst!

- Grenen damer 1000 meter är i beråd att börja med glada kvinnor på startlinjen.

Bocciaturnering och friidrottstävlingar i Mariehamn

När vi anländer till Åland lyser solen från en klarblå himmel, och det känns som om man kommit till Södern. Återseendets glädje präglar ankomsten till Åland. Ganska snart får jag klart för mig att jag inte är den enda icke-sportiga typen. Visst finns det många friskusar, men alla rymms med och olikheterna berikar. Jag ska genast från början avslöja att detta är mitt livs första idrottstävling – som deltagare – fastän jag nått den gyllene medelåldern. Drygt hundra personer, inklusive ledsagare, är anmälda till evenemanget.

Bocciaturneringen

Bocciatävlingarna pågår cirka tre och en halv timme på fredag eftermiddag i en sporthall som lär heta Baltichallen. Atmosfären är varm, och spelarna verkar vara på hugget, trots att många rest hela natten och halva dagen, för sorlet har en positiv klang.

Inne i sporthallen får jag en pratstund med huvuddomaren, en neutral domare, som anser det vara viktigt med flera domare. Han uppfattar stämningen som god och påstår skrattande: "Vissa tar det på allvar, vissa med en klackspark."

Bland spelarna får jag tag på Birgitta Nynäs från NÖSS. Hon har varit med alla gånger dessa tävlingar ordnats och blivit allt från först till sist.

- Det har varit roligt alla gånger och nu är det spännande att se hur det går, säger hon. Ifjol var vi artiga och lät gästerna vinna, avslöjar hon. Inför årets tävling har vi tränat tre gånger.

Birgitta säger att det är tröttsamt att spela, vilket naturligtvis också beror på sömnbrist. NÖSS vinner inte, men Birgitta är nöjd ändå och utbrister:

-Det började gå bättre och bättre. Hade vi spelat flera omgångar, hade vi vunnit.

Hemmalaget vinner Bocciaturneringen. Jag träffar vinnarna och frågar hur det känns. "Det kunde inte vara bättre", får jag till svar. Laget påstår sig ha tränat en gång per vecka. Jag undrar vad framgången beror på och får följande kommentar: "God gemenskap, gott kaffe och hög medelålder." Dessutom ber jag om tips

för framgångsrikt spelande. Det entydiga svaret lyder: träning, men i nästa ögonblick säger en från vinnarlaget:

- Bra gjort av Åboland som blev tvåa utan att ha tränat sen senaste tävling. Dock hör jag Maggan från Åboland skämtsamt ropa: "Har ni nå´nitro? Jag ska ta nitro." Tala om spelallvar!

Efter denna intressanta tävling lockar mat och sömn, åtminstone för mig, för att jag ska orka med följande dags program.

Idrottstävlingarna

På lördagsmorgonen då vi kommer till sportarenan inleds programmet med uppvärmning i solgasset. Jag för min del tycker att jag är tillräckligt uppvärmd men lyder ändå instruktören så gott det går. Humöret verkar vara på topp hos de flesta. De olika tävlingarna startar, och det är liv och rörelse på plan. Ur högtalarna ljuder information om grenar, tider och resultat. Det är riktigt spännande att följa med de olika grenarna vilka är: 60m, 100m och 400m löpning, 1500m gång, som förkortas till 1000m p.g.a. värmen, höjdhopp och längdhopp utan ansats, kula, spjut och slungboll. Dessutom löps en stafett. Jag kommer inte att redogöra för resultaten, som sänds ut till deltagarna, utan fokusera på deltagares tankar och upplevelser. Den som är intresserad av resultaten hänvisas till förbundets hemsida.

Folk i farten

En dam med gråa lockar väcker min nyfikenhet, och jag ber om en liten prat-

■ Bocciatävlingarna är i beråd att börja. När tävlingarna avslutats stod hemmalaget Ålands Synskadade som vinnare.

stund. Damen heter Göta Grönqvist, snart 86 år, från Västra Nyland. Göta har varit med alla gånger dessa tävlingar ordnats men idrottar annars aldrig. Hon har oftast varit ensam i sin åldersklass, varför hon fått många guldmedaljer. Hon tycker att alla tävlingar varit bra i sitt slag, och minns särskilt besöket till Nanoq i Jakobstad.

På frågan vad tävlingarna betyder för henne kommer svaret utan betänketid: "Samvaro." I år deltog Göta i kula och spjut.

Hon är nöjd med resultaten. Jag tackar och går vidare till nästa offer.

En annan hurtig dam som fångar min uppmärksamhet är Barbro Gahmberg, kallad Babben, från Mellersta Nyland.

- Jag har alltid sportat, gymnastiserat och rört på mig, för jag tycker att det är roligt, berättar Barbro, som varit med på dessa tävlingar tre gånger. Barbro fortsätter:

- Den sociala samvaron är viktig, men det är också viktigt att man bjuder till och sporrar varandra. "Roligt att vara hejare!"

utbrister hon spontant. Hon summerar och menar att både prestation och samvaro är betydelsefulla men att prestation inte är det viktigaste. Favoritgrenen är gång 1500m, för där kan alla vara med, anser hon. Hon tycker att det är trevligt att komma till Åland trots den tidiga väckningen. Hennes slutkläm lyder:

- Människorna ler ikapp med solen; solen skiner, maten är god och människorna är glada.

Berit Prost från Vasa svenska synskadade är med för tredje gången och deltar i slungboll och kula. "Kulan gick bäst, slungbollen för någon annanstans än jag ville," skrattar hon. Hon idrottar inte men motionerar och deltar i den av Folkhälsan arrangerade stavgången. Berit tycker att tävlingarna har en social funktion och utbrister:

- Man får träffa andra i samma situation. Humöret har de som inte ser, alla är positiva. Berit menar att också ledsagarna kunde delta och får medhåll av sin man, som tycker att tiden blir lång. Berit upplever det trevligt att vara i Mariehamn och ger arrangörerna en eloge. "Bra resa och god mat," summerar hon vänligt.

En allmän ledsagare, Henrik Hasselblatt från Vasa, kommer jag i samspråk med medan jag sitter och pustar ut. Han efterlyser ledsagarutbildning men däremot inga skilda tävlingar för ledsagare. Enligt honom kunde det finnas skrivna anvisningar för ledsagning, vilka man kunde gå igenom och diskutera t.ex. i bussen i samband med någon utfärd. En annan

ledsagare, Lisa, menar att alla kunde ha namnskyltar, för alla allmänna ledsagare känner inte alla synskadade.

Lördag kväll avslutas med en delikat festmiddag då alla deltagare får sina minnesmedaljer och arrangörerna avtackas.

Under kvällens lopp får jag en pratstund med Viva Holm från Åland, alltså en av arrangörerna, som tycker om att arrangera,

■ Viva Holm var en av de aktiva inom arrangörsteamet. På bilden till höger tillsammans med sin assistent Git Forsell.

vilket jag lagt märke till då jag sett att hon gått runt och talat med folk, med andra ord sett till att alla har det bra. Viva berättar att målsättningen är att det ska vara roligt och bra. När vi diskuterar planeringen av hela evenemanget betonar hon att det är viktigt att allt som görs är förankrat hos ordförande. En person som ser har information till pappers, men den som inte ser får lära sig att det är rätt att inte ha kontroll över det skrivna, menar Viva. En arbetsgrupp har planerat och olika resurser har använts. I april 2010 inleddes arbetet med frågan: "Vad bör vi tänka på?"

Viva har en viss erfarenhet från sitt yrkesliv då hon planerat och arrangerat mäsor och kurser, vilket säkert är en fördel. I arbetsgruppen fördelades arbetet; vem bokar vad? Regelbundna träffar ordnades då man kontrollerade hur det går.

- Ålands idrottsdistrikt kopplades genast på, berättar Viva vidare. Sponsorer tillfrågades enligt en naturlig fördelning inom arbetsgruppen.

Viva betonar att föreningens sekreterare Erika spelat en viktig roll då hon kan skriva. Viva konstaterar att förbundet skött om resorna. På frågan hur Viva känner sig, svarar hon rappt och vänligt:

- Trött men tillfredsställd för att det gått så bra som det gått. Det var värt all möda, intressant och roligt.

Innan vi reser hem från Åland besöker vi Självstyrelsegården, där en guide berättar för oss om Åland, varefter vi åker en guidad rundtur i Mariehamn, som visar sig från sin vackraste sida och ger mersmak.

Trevligt att också kulturellt program ordnas!

Efter hemkomsten från Åland sammanstrålar jag med Gabriella Lundén och Birgitta Storbacka, som bägge ger sina synpunkter på hela evenemanget. Vi låter Gabriella, som varit med sex gånger, börja. Gabriella, som är rörlig, säger:

- Det är en fördel då man inte kör bil, man måste gå.

Gabriella tycker att det är roligt att vara med och betona samvaron. Hon gillar stafetten då man representerar föreningen och tävlar mot andra.

- Man gör så gott man kan i en miljö där man känner sig hemma, fortsätter hon. Det är en trygghet där man får vara som man är.

Gabriella minns tävlingarna i Ekenäs, för det kändes som en semesterresa till Södern då man kunde simma, och allt var på gångavstånd i en liten stad. "Allt där var till belåtenhet;" summerar hon om Ekenäs.

- Åland fordrar mera av arrangörerna på grund av längre resa, och då är det viktigt med positiv attityd, påpekar Gabriella och fortsätter: Det är viktigt att man är förberedd på att allt inte blir som det var tänkt. Hon filosoferar vidare:

- Ju flera inblandade, desto större risk att något brister, för en kedja är inte starkare än den svagaste länken. Gabriella uppskattar besöket i Självstyrelsegården och säger att hon nästan fick svindel då hon var uppe på taket.

Birgitta nickar ofta instämmande medan Gabriella talar men får naturligtvis tala

för sig själv. Birgitta, som varit med fyra gånger, promenerar gärna ute men är ingen idrottare. Hon betonar samvaron som det viktigaste och noterar:

- Man lär känna nya människor och har fått nya vänner.

Hon tycker att det har varit roligt att vara med. Hon menar att det var bra att ha en hytt tillsammans med några andra under båtresorna fastän det kostade lite, för det hade bokats för få hytter åt deltagarna.

Hon betonar att allmänna ledsagare är till för alla synskadade, bara ledsagarna vet vem som behöver hjälp med vad, när och hur. Kommunikation mellan föreningars kontaktpersoner, som vet vem som behöver hjälp, och allmänna ledsagare borde fungera, anser hon och vi andra håller med. Vi funderar att det i samband med anmälan till tävlingarna borde finnas möjlighet att uppge hjälpbehov.

Minnesmedalj

En nyhet för i år är att alla deltagare får en minnesmedalj, och jag är nyfiken på reaktionerna. Alla jag talar med är enbart positiva till förändringen. Ett axplock bland kommentarerna:

Göta tycker till: "Mycket med utdelningarna förr. Det blev långtråkigt."

Barbro konstaterar: "Minnesmedalj är mycket bra. Fick för många medaljer, vilket var genant. Synd att någon blev utan förr." Berits åsikt är: "Bra då ingen blir utan. Trevligt med medaljer i husbilen."

Gabriella tycker också att det är mycket bra med en minnesmedalj, för det är

onödigt med många medaljer. "Huvudsaken är att man är med", poängterar hon. Hon gillar medaljens utseende och utformning och säger att man minns sen om 5 år var man varit. Hon tillägger: "Fint med bild av Pommern."

Birgitta instämmer och menar att det är bra att alla får en som minne.

Jag själv instämmer och är mäkta stolta då jag kommer hem med den fina medaljen.

Sammanfattningsvis går mina tankar osökt till Hjalmar Gullbergs dikt Människors Möte där han bl.a. skriver: "Byta ett ord eller två. Gjorde det lätt att gå. Alla människors möte borde vara så." Jag vill tacka arrangörerna som gjorde det möjligt för oss att mötas.

Text och foton: Lilian Söderman

Fakta: FSS friidrottstävlingar och bocciaturnering

- Tävlingarna på Åland den 10-12 juni var de sjunde i ordningen.
- Tävlingarna år 2012 ordnas i Vasa.
- Resultaten från tävlingarna finns bland annat på FSS webbplats, www.fss.fi

Rehabilitering i herrgårdsmiljö

Vintern kan för många synskadade vara besvärlig när det gäller att motionera ute i det fria. Vintermörkret men också den bländande solen och de vita snödrivorna som saknar kontraster är besvärliga fenomen för en motionerande synsvag person med t.ex. ögonsjukdomen Retinitis pigmentosa.

Halt väglag och oplogade vägar med höga snödrivor är också oöverkomliga hinder för en "käppande" blind motionär. Detta fick jag ofta erfara under den senaste vintern. Jag önskade då att jag hade varit en björn som sover hela vintern i sitt ide. Den vaknar ibland bara för att snusa på vädret och skutta litet omkring.

Det vore kanske säkrast att vara en igelkott som övervintrar i dvala och som inte vaknar förrän de varma solstrålarna väcker den om våren. När vårsolen i början av april väckte mig, beslöt jag att välja

det bästa möjliga träningscentret för att höja min kondition. Jag fann ett sådant i Kaisankoti (Kaisahemmet) vid Bodomträsk i Esbo. Den veckolånga fysiska träningen där, kombinerad med intressanta historiska och kulturella upplevelser samt en underbar natur vill jag gärna uppleva på nytt.

Gamla anor

Efter en ca 10 km lång färd, från Esbo centrum, stannade min taxi högt uppe på en backe framför en pompös gam-

■ Arto utanför sin inkvarterings- och rehabiliteringsbyggnad som fått namn efter anläggningens donator.

mal herrgårdsbyggnad i empire stil. Jag och min ledsagare Maja hade kommit till Backby gård, som under sex decennier med namnet Kaisankoti verkat som vilohem, badanstalt, konditionstränings- och rehabiliteringsanstalt för otaliga grupper och enskilda personer.

Backby gårds första kända ägare på 1540-talet var Erik Michelsson. I slutet av 1600-talet blev gården ett rusthåll. Den övergick år 1757 i häradsekreterare Anders Kurténs ägo. Från hans tid härstammar huvudbyggnadens äldsta del. År 1918 köptes gården av affärsmannen Ernst Felix von

Freyman. Under åren 1937 och 1938 fick byggnaden sin nuvarande herrgårdsstil under ledning av arkitekt Jarl Eklund. Byggnaden omges fortfarande av en ungefär sex hektar stor, underbart vacker park med springbrunnar och många sällsynta träd och buskar. Gårdens totalareal var vid von Freymans tid över tusen hektar. Det fanns ett tjugotal hästar och hundra kor i den stora gråstensladugården, som i dag inrymmer Esbo Bilmuseums hundra vackra veteranbilar till allmänt påseende. Efter fortsättningskriget år 1945 flyttade von Freymans familj till Tyskland och man sålde Backby gård tolv år senare.

Herrgård blir Kaisankoti

Kaisa Kallio (Katriina Nivala) 1878-1954 var republikens president Kyösti Kallios gemål. När Kyösti Kallio år 1904 blev medlem i riksdagen flyttade han till Helsingfors. Kaisa stannade i Nivala för att sköta om barnen och släkten Kallios hemgård Heikkilä. Paret levde i 33 år hundratals kilometer från varandra, men var i brevkontakt varje dag. En del av deras närmare 4000 brev har publicerats i två verk som utkom år 2010. När Kyösti Kallio år 1937 valdes till republikens president flyttade Kaisa till slottet i Helsingfors. Vistelsen där blev dock kort då president Kallio avled år 1940.

När Kaisa Kallio år 1938 fyllde 60 år igångsattes en riksomfattande gåvoinsamling till henne. Den inbringade 375 000 mark. Kaisa Kallios medborgarstiftelse fick sin början då Kaisa med den insamlade gåvan ville grunda ett vilohem för fattiga kvinnor som på grund av tungt arbete var fysiskt eller psykiskt överansträngda.

Det första mindre Kaisahemmet grundades i Grankulla år 1950, men verksamheten flyttades åtta år senare till Backby gård vars fastigheter och parkområde inköptes. Under 1980- och 1990-talet har stiftelsen, bredvid den gamla empirebyggnaden, låtit uppföra moderna inkvarterings- och rehabiliteringsutrymmen.

■ Artikelförfattaren framför kursbostaden Kavaljeeri som ursprungligen uppfördes för gårdens arbetsfolk. I bakgrunden den vackra herrgårdsbyggnaden.

Två av byggnaderna bär Kaisas och Kyöstis namn. I dag kan både kvinnor och män njuta av en god service och mångsidig konditionsträning.

FPA-standardiserad rehabilitering

Personalen på Kaisankoti är välutbildad, vänlig och delvis svenskspråkig. Den fyller FPA:s standard och består av läkare, psykologer, socialarbetare, arbetsfysioterapeuter, hälsovårdare och näringsterapeuter. Under min vistelse anlidade jag bara en del av dem. Förutom en mycket god kost och logi ingick i priset massage och fotvård/ansiktvård. Mot extra avgift kunde man få varma lerbad och örtbad. Konditionsträningen bestod bl.a. av ledd stol- och vattengymnastik, vattenlöpning, simning, rörelser i bubbelbad, bastubad och utemotion.

I gymsalen tränade jag flitigt med ett dussintal olika motionsredskap. Som ett exempel på god service kan nämnas, att då en äldre dam, under min vistelse, fick hjärtattack under vattengymnastiken fick hon genast läkarhjälp i simhallen. Jag och min ledsagare hörde till en niopersoners svenskspråkig rehabiliteringsgrupp. Min synskada beaktades på ett utmärkt sätt. För grupper med personer i arbetsför ålder skraddarsys FPA-standardiserade rehabiliteringsprogram, vilka verkställs under året med jämna mellanrum.

Kulturella upplevelser

Med hjälp av min ledsagare Maja hade jag möjlighet att i detalj bekanta mig med

parkens växtlighet, springbrunnar och skulpturer samt herrgårdsbyggnadens vackra exteriör och interiör. Både övre- och nedre våningens rum hade otroligt vackra konstverk och möbler från von Freymans tid. De flesta möblerna representerade barock- och gustaviansk stil.

Sista dagen fick den svenska rehabiliteringsgruppen, i musikrummet, lyssna på ett intressant föredrag om Kaisa Kallios liv. Trots att det räckte två timmar kändes det inte alls långt. På väggen var Kaisa med oss i ett stort porträtt som var målat av hennes son Kalervo Kallio. En intressant upplevelse under veckan var ett besök i ett romerskt-katolskt kloster, som ligger nära Kaisankoti.

Text: Arto Vanhanen
Foto: Maja Strandberg

■ Kaisa Kallio ser på mig med sin milda blick samtidigt som hon sticker strumpor till soldaterna på fronten.

- Venla Puhakainen och Ville Lamminen, äntligen tillsammans med sonen Dhruv.

Erfarenheter av internationell adoption: Polstjärna hittade hem i Helsingfors

Att adoptionsprocessen är lång och komplicerad känner många till. Men hur påverkas den av att den ena föräldern är synskadad? Synskadades Centralförbunds organisationstidnings redaktör Marika Mäkinen-Vuohelainen har träffat Venla, Ville och deras nytillskott, sonen Dhruv.

Internationell adoption är en lång process som kräver seghet för att drivas framåt. I Venla Puhakainens och Ville Lamminens familj väntade man på sitt barn nästan tre år, och hoppet utsattes tidvis för hårda prövningar. Men allt slutade väl, och idag busar livliga pojken Dhruv omkring i familjen.

Cirka 200 barn kommer årligen till Finland genom internationell adoption. Internationell adoption bevakas noggrant och regleras även genom lagstiftning. I Finland har social- och hälsovårdsministeriet beviljat tre organisationer lov att fungera som adoptionstjänstorgan. Dessa är Interpedia, Rädda barnen och Helsingfors stads socialverk. För Venla Puhakainens och Ville Lamminens del sköttes adoptionen av Interpedia.

Allra flest barn har kommit till Finland från Ryssland, Kina, Thailand och Columbia. Vart och ett av de tre adoptionstjänstorganen har specialiserat sig på vissa länder. Bland de länder som Interpedia koncentrerat sig på finns Indien, Nepal och Etiopien. Dhruvs födelseland är Indien, där Interpedia har två samarbetsparter. Ett av dem, barnhemmet Bal Anand i miljonstaden Mumbai, var Dhruvs hem sedan han hittats övergiven och förts till barnhemmet ett och ett halvt år gammal.

Föräldrarna bör vara så friska som möjligt

Venlas och Villes adoptionsprocess blir speciellt intressant eftersom en av föräldrarna, Ville, är blind. Handikappet i sig är inte ett hinder för adoption, men

att en av adoptionsföräldrarna har en funktionsnedsättning är trots allt sällsynt. De föräldrar som vill adoptera bör enligt kriterierna vara så friska som möjligt. Om de genomgår någon behandling eller diagnos som har permanent medicinering, exempelvis diabetes, bör man skaffa ett läkarintyg där ens specialläkare redogör för tillståndet.

- Alla tänkbara faktorer som har med hälsotillståndet att göra reds ut, till och med en potentiell övervikt, blodtryck eller rytmstörningar i hjärtat. HIV-test togs många gånger, säger Ville.

Även om handikappet inte är en sjukdom, kan det i vissa länder vara ett hinder för adoption. Venla och Ville bestämde att de skulle vara så öppna som möjligt angående blindheten redan från och med inledningen av adoptionsprocessen. Förvånande nog blev det aldrig en tröskel-fråga eller ett hinder i något skede.

- Jag skaffade ett intyg från ögonläkaregenast. Där konstaterades till exempel att jag trots min synskada klarar vardagen väl och arbetar, berättar Ville.

Noggrann information om den som ansöker

Adoptionsrådgivningen, med hembesök inräknat, räckte för Venlas och Villes del sammanlagt åtta månader, under vilken man träffade sin socialarbetare varannan månad.

- Under utredningen hörde man sig för om allt tänkbart: sin egen barndom, parförhållandet, bakgrund, vänner och intressen,

sexualitet, uppfostringsmetoder, förhållningssätt till barn, förluster, listar Venla.

- I den situationen kunde man inte undgå att noggrant fundera över vilka tankar man har kring saker och ting, konstaterar paret.

Utöver diskussionerna skulle Venla och Ville sammanställa skriftliga rapporter kring bland annat varför man ville adoptera och hur man hade för avsikt att sköta barnet. Också arbetsplats, utbildning, inkomster och boende skulle utredas. Man kan ge önskemål kring barnet, men dit hör exempelvis inte kön. Man kan däremot ge önskemål kring ålder samt speciella behov som barnet kan ha eller inte bör ha.

- Vi var beredda att ta emot ett barn med synskada, men ett barn med hörselskada kunde ha blivit komplicerat i praktiken med tanke på Villes blindhet. Med ett synskadat barn skulle vi däremot ha speciella fördelar, berättar Venla.

Enligt Venla är det många barn med specialbehov som kommer ifråga när det gäller internationell adoption, eftersom de friska barnen ofta adopteras inom det egna hemlandet.

Som avslutning på hemutredningen sammanställde socialarbetaren en rapport utgående från det adoptionsföräldrarna skrivit samt de diskussioner som förts med dem. I rapporten framförs även huruvida de ansökande förordas eller ges negativt omdöme som adoptionsföräldrar. Nästa steg är att utredningen förs vidare till adoptionsnämnden, som även ger det slutgiltiga beslutet.

Komplikationer på vägen

Venla och Ville berättar att deras adoptionsprocess präglades av ett par förvånande förvecklingar som förorsakade ytterligare irritation. Ibland fick de till och med en känsla av att adoptionen inte heller skulle bli av eller räcka orimligt många år.

- Faktum är att vi ursprungligen ansökte om adoption av ett barn från Etiopien, och då fick vi redan veta att vi skulle få en blind pojke. Sedan gick det så att barnet överraskande dog i maginfluensa och då var vi tillbaka på ruta ett, säger Ville.
- Det var ett hårt slag.

En annan tålamodskrävande situation inträffade alldeles i slutskedet, då allt skulle vara klart och informationen om det barn som skulle adopteras redan kommit. Myndigheterna i Mumbai krävde en garantisumma på tusen euro, som skulle returneras till föräldrarna då alla uppföljande rapporter i anslutning till adoptionen lämnats in.

- Då började ett bollande i Finland. En sådan summa kunde man inte betala eftersom det hade stridit emot Haagkonventionen som reglerar adoptionsverksamheten, säger Ville.

- Vi undertecknade en anhållan om snabb behandling av ärendet tillsammans med de andra familjer som ansökt om adoptivbarn från Mumbai, berättar Venla. Till slut fick familjerna specialtillstånd, men att vänta på det var särskilt stressande.

■ Venla och Ville lever idag vanligt familjeliv.

Föräldrar till sist

När man följer den lugna och tillitsfulla Dhruv är det svårt att tänka sig hur lång resa denna lilla pojke har gjort. Positivt domstolsbeslut om adoption kom slutligen från Mumbai i december 2010, och Venla och Ville kunde hämta sitt barn.

Då denna artikel skrevs har Dhruv varit i Finland ungefär tre månader och behärskar förvånansvärt mycket finska.

Dhruvs exakta ålder är inte känd, men man har kunnat uppskatta den till ungefär fyra år med hjälp av röntgenbilder av handlovsbenet. Dhruvs synskada visade sig närmast vara kosmetisk.

Det ena ögat är skadat då han varit nyfödd och under detta har ett ärr bildats, men orsaken till detta blir troligen ett evigt mysterium. Någon synskada har den ändå inte förorsakat.

De första dagarna med barnet har stannat hos föräldrarna för alltid.

- Jag har fyllt upp mig själv med känslan av att fortsätta framåt vad som än händer, säger Ville.

Han berättar att det i början var svårt att möta ett barn som tiger och drar sig tillbaka och inte heller vill befinna sig i samma rum mer än en stund.

- Från det framskred situationen småningom, och redan den tredje dagen satt Dhruv i Villes famn. Sedan dess höll han alltid i Ville, han vidrörde åtminstone hans knä med handen, minns Venla.

Ville och Venla betonar att man vid adoption söker så lämpliga föräldrar som möjligt åt ett barn, inte ett barn som passar föräldrarna. Det verkar som om Dhruv, vars namn är sanskrit och betyder Polstjärna, har hittat just de rätta föräldrarna. Kanske namnet i detta fall verkligen varit ett omen.

Efter adoptionsprocessen lever familjen åter sitt vanliga liv, även om uppföljningstiden pågår en tid ännu.

- Byråkratin tog på krafterna och var till och med lite skrämmande. På något sätt är rädslan naturligare nu när man inte behöver fundera kring vad myndigheterna beslutar. Nu handlar rädslorna om hur barnet kommer att klara sig och att ingenting dåligt får hända. Det är nog samma rädslor som alla föräldrar har, säger Ville.

Text och foto: Marika Mäkinen-Vouhelainen. Publicerad i Näkövammaisten Airut nummer 10 2011.

Förbundsordförandes sommarhälsning

Kära vänner!

Stort tack till er alla, både enskilda personer och distriktsföreningar, som på olika sätt har kommit ihåg mej på min 60-årsdag denna sommar! Som du kanske minns så utlyste jag ett jordgubbsrally i stället för att ordna kalas. Jag skrev ungefär så här:

”Jag föreslår att vi tillsammans gör jordgubbssäsongen till vårt gemensamma kalas. Jag ser framför mig hur vi i vårt vidsträckta land njuter av sol, värme, jordgubbar och glass. Jag ser framför mig hur alla vi som själva kan gå till torget och köpa jordgubbar bjuder in nära och kära för att mumsa jordgubbar. Vi kan också

ta gubbar med oss och besöka någon som kanske annars blir utan. Bor den person vi nu just kommer att tänka på så långt borta att vi inte kan besöka den, så knappar vi i stället in telefonnumret och ringer och lyssnar och pratar en stund. Jag skrev också att jag känner på mig att detta kommer att bli ett av de bästa och största jordgubbskalasen denna sommar, ett riktigt jordgubbsrally!”

Några har via FSS hemsida berättat om att de ätit jordgubbar och det har kommit bilder på jordgubbar med socker och vispgrädde på. Jag har fått e-post och telefonsamtal från vänner som berättat

att vet du, vi har mumsat ungefär 20 liter gubbar här ute på vår ö bara för att det är så himmelskt gott, eller vet du, jag kan inte äta jordgubbar, så i stället har jag ätit massor av blåbär till min glass. Jag har fått kort och brev med blommor och jordgubbar på. En mormor berättade om hur hon mumsade jordgubbar med sina barnbarn. Och någon ville också ha plättar och cocacola med sina gubbar.

En person skrev: min farmor har tacksamt fått många synskadehjälpmedel som förbättrat hennes livskvalitet! Och en dam skrev att hon njutit av jordgubbsbakelser tillsammans med sin mamma. Själv har jag inhandlat nästan 40 liter jordgubbar. Av dem har jag satt 10 liter i frysen. En stor del av resten har jag antingen bjudit på hemma eller burit med mej till andra, men jag misstänker att åtminstone 8 liter försvunnit i mitt eget gap.

Födelsedagen fick jag fira på det sätt som jag fantiserat om hela vintern; jag var ute och rodde med mina barnbarn. Dagen började med att grabbarna, Artur 3 och ett halvt år och Albin nästan 2 år väckte mormor. Innan de kom in till mormor hade de plockat blåbär som de höll i händerna. Nåja, Albins två blåbär hade ju hunnit bli sylt förstås, men vad gör nu det då både mormor och grabbarna kände sig lyckliga. Jag hade en härlig födelsedag ute på holmen och några dagar senare kunde jag ta del av e-post, kort och brev – och det blev också en helt underbar dag! Tack snälla ni, för alla jordgubbar ni ätit och för alla goda och glada tankar ni sänt mej! Följande uppmaning skickar jag vidare till er: stanna inte och undra utan fortsätt till etthundra!

Med jordgubbshälsningar!

Gunilla Löfman
Förbundsordförande

Kåseriet | Birgitta Schulman

Sommaräventyr

Det var någon sommarpratare som tyckte illa om att man berättade om sina lyckliga barndomssomrar i radion. Det anser jag vara ett lite dumt tyckande. Genom att berätta om de gyllene tiderna, kan man ju hos mottagaren väcka glada associationer, som man har att ta till sig kanske hela dagen.

Därför tänker jag i det här kåseriet återkomma till händelser från mina barndomssomrar, närmast under 1940-talet. Jag är född 1935, så ni själva räkna ut hur gammal jag var, då det begav sig.

Först skall vi ta ormhistorien. Detta måste ha skett senast sommaren 1941, ty det var sista sommaren vi hyrde hos Grönholms på Sarfsalö, i Rösund by. Vi var vandrande på väg någonstans, men mamma hade blivit upptagen med att prata med en grannfru. Otålig som jag var, kunde jag inte vänta, utan sprang hoppande som en kalv barfota framåt på den bruna, barrbeklädda vägen, som bara var gjord för hästfåror. Ingen bil hade ännu lämnat sina hjulspår där.

Plötsligt hörde jag mamma ropa alldeles förfärligt; -Gitta, Gitta, nu blev du ormbiten! Vi kommer och hämtar dig!

Och så kom de springande, Mamma, min "tyska" Farmor, kusin Hedda, av vilka någon i förbifarten, med den obligatoriska promenadkäppen slog ihjäl huggormen, som låg kvar hopringlad i sin försvarsställning.

Mamma tog mig i famnen, mina ben och fötter undersöktes noga. Man sökte efter de fruktade två blodprickarna som utmärker ett huggormsbett. Ingenting hittades. Jag kände heller ingen smärta någonstans.

-Men jag såg alldeles tydligt hur ormen hoppade upp och högg efter dig, den måste ha träffat dig, flämtade en smått hysterisk mamma. Och mina ben undersöktes på nytt. Självt var jag närmast besvärad av allt ståhej. Men Mamma bedyrade ännu många år senare att hon absolut sett hur ormen huggit till.

Ett annat dramatiskt sommaräventyr var åskvädret. Jag var sådär 11-12 år. Vi rodde med vår gamla tjärade eka till Sandholmen, utanför Sarfsalö. Utfärderna till Sandholmen var ett heldagsjippo. Med båten till brädden fylld av badkappor, simdräkt-

er, varma jackor för hemfärden, kaffe-panna (sotig från många tidigare gånger), saftflaskor, färdigbredda smörgåsar, hårdkokta ägg och naturligtvis tändstickor, de viktiga tändstickorna. Vi rodde iväg Mamma och jag vid årparen och mina systrar Babben och Erika i aktern.

Det gällde att starta tidigt för att vara först vid den stora sandstranden, där man invaderade den bästa platsen.

Dåförtiden var det en oskriven lag att den familj som hunnit först till en bra strand, fick ha den platsen för sig själv och nästa båtlass med ivriga strandhuggare sökte sig diskret till en annan havsvik på andra sidan vassen och de röda klipporna.

Vi kom först denna dag. Drog upp båten ordentligt och bar iland alla grejor.

Smörgåsarna lades bakom en stor sten i skuggan. Det var samma ritual varje gång; Mamma gick runt vårt lilla revir beväpnad med en käpp för att skrämja bort alla farliga ormar. Därefter var kusten fri för oss att simma ut i viken med sandbotten och flyta omkring njutande i vattnet, som alltid var ljumt. Vi dök och tävlade om vem som kunde vara längst under vattnet och Mamma på stranden räknade oroligt huvudena.

Spisen av några stenar på stranden var lika effektiv som primitiv. Vi barn samlade kvistar och kottar. Kottarna var de som gav den hetaste värmen och som Mamma helst ville ha efter att hon med näver lyckats få eld under kaffepannan. (Det var mycket viktigt att tändstickorna hölls torra under båtfärden, annars hade det blivit fiasko av hela resan). Kaffestunden var nog utfärdens höjdpunkt och aldrig har väl

smörgåsarna, brynta av sol och salt havsvind smakat så härligt som då.

Men denna lugna solskensdag skulle brytas av ett hejdundrande åskväder. Från den öppna horisonten mot estniska sidan började blygrå och mörkvioletta åskmoln torna upp sig. Det mullrade hotfullt. Vi såg blixarna korsa varandra där långt ute. Vad skulle vi göra? Skulle vi fort rafsa ihop alla saker och i rasande fart ro hemåt? Nej, vi skulle aldrig hinna, konstaterade Mamma.

Åskans mullrande övergick i skarpa knallar när Tor med sin vagn jagade fram över en vredgad himmel. Vattnet började stiga och stora vågor fräste fram i vår nyss så lugna vik. Mamma hade länge varit alldeles tyst medan vi barn oroligt gav "goda råd" av olika slag. Och rädda var vi.

Plötsligt sade Mamma; -Kom och hjälp till här! Så drog hon med förvånansvärda krafter båten långt upp i sanden och med ännu mer förvånansvärda krafter välte hon den upp och ner. Allt som kunde bli vått slängdes in under båten och till sist kommenderades tre rädda ungar in i skydd. Mamma stod kvar utanför som en stoisk saltstod.

Nu upphörde stormen. Det blev alldeles tyst nån minut. Sedan kom det häftiga regnet ackompanjerat av skrällande åsknedslag. Mamma stod kvar utanför i sin genomblöta rutiga badkappa. Hon sade ingenting. Ovädret drog förbi. Vi kunde krypa ut i den svala friska luften som doftade ozon. Hemfärden gick i medvind från sydvästen och med hjälp av ett rött badlakan som segel. Inte kunde vi ju vara sämre än de stolta vikingarna!

Representanter från donationshåll var Kalle Könkkölä (i mitten), verksamhetsledare för Tröskeln rf, Handikappforums ordförande Merja Heikkonen, universitetslektor Matti T. Laitinen och professorerna Simo Vehmas och Joel Kivirauma från Sällskapet för handikappforskning i Finland rf. Till höger Helsingfors Universitets rektor Thomas Wilhelmsson.

Handikapporganisationernas målsättning: **Professur för handikappforskning vid Helsingfors Universitet**

En grupp handikapporganisationer samt företag, fonder och samfund som verkar i nära anslutning till personer med handikapp donerade den 22 juni 170 000 euro till Helsingfors Universitet med önskemålet att man med pengarna inleder en femårig professur för handikappforskning.

Professurens uppgift är att forska kring personer med funktionsnedsättning och deras samhälleliga position. Det finns i vårt land endast en begränsad del dokumenterad forskning kring personer med funktionsnedsättnings vardag och liv. Dylig information behövs med tanke på hela samhället, eftersom andelen personer med funktionsnedsättning uppskattas till ungefär en tiondel i Västvärlden. I Finland innebär denna beräkning cirka en halv miljon människor.

Grundandet av professuren förbättrar och

stabiliserar den samhälleliga handikappforskningens status i vårt land. Motsvarande professorer finns redan i exempelvis Storbritannien, Sverige och USA. Behovet av en handikappprofessur är inskrivet bland annat i åtgärdsförslagen i Finlands handikappolitiska program.

Handikappprofessuren kunde lämpa sig väl för Helsingfors Universitets statsvetenskapliga fakultet, och målsättningen är att professorn inleder sitt arbete under år 2012.

Källa: www.nkl.fi

Foto: Marika Mäkinen-Vuohelainen

Följande instanser har bidragit till professuren:

Hjärnskadeförbundet rf, 2000 €

Aspa Service Ab, 25 000 €

FDUV, 4000 €

HETA, 5000 €

Invalidförbundet rf, 15 000 €

Invalidförbundets Boendeservice rf,
15 000 €

Jenny och Antti Wihuris fond, 5000 €

De Utvecklingsstördas Stödförbund rf,
5000 €

Finlands Dövas Förbund rf, 5000 €

Finska hörsselförbundet rf, 10 000 €

Tröskeln rf, 10 000 €

Lihastautiliitto ry, 1000 €

Synskadades Centralförbund rf, 20 000 €

Otto A. Malms donationsfond, 10 000 €

SAMS - Samarbetsförbundet kring
funktionshinder rf, 5000 €

Selkäydinvammaiset Akson ry, 2000 €

Finlands CP-förbund rf, 2000 €

Finlands dövblinda rf, 2000 €

Suomen polioliitto ry, 2000 €

Reumaförbundet i Finland rf, 10 000 €

Finlands MS-förbund rf, 10 000 €

Sällskapet för handikappforskning i
Finland, 2000 €

VATES-stiftelsen, 3000 €

Aktuellt

Radioledaktör fick Blindas Vänners informationspris

Blindas Vänners pris för informations-spridning 2011 har förlänats Jari Aula, som fungerar som hallåa och redaktör på YLE. Han har i egenskap av inläsare för Celia-biblioteket läst in över 770 böcker för synskadade, vilket är finländskt rekord. Om man omvandlade Jari Aulas bedrift till åtta timmar långa arbetsdagar motsvarar den fem års arbete.

Ur ett historiskt perspektiv inleddes in-

läsningen av talböcker 1955, och i detta skede representerade Jari Aula de tiotals frivilliga inläsare som har bakgrund på YLE eller Radioteatern. Den har garanterat hög kvalitet på studioinläsning samt spridning och omfattning för inspelningar generellt. En del av Celia-bibliotekets kunder vill beställa nya talböcker endast eftersom de är inlästa av Jari Aula. Hans lugna och mjuka sätt att läsa har slipats i arbetet som radioledaktör.

Källa: www.syry.fi

FPA söker personer som är berättigade till garantipension

FPA kommer att ta kontakt med flera tusen pensionärer i augusti, vilka har rätt till garantipension. Garantipensionsansökningar har redan inkommit ungefär 103 000 och över 101 000 har handlagts.

Handläggningen av garantipensioner har löpt smidigt i FPA. FPA förberedde sig väl genom att anställa mer personal och genom att ta i bruk muntlig ansökan, som fått ett mycket gott mottagande.

95 000 pensionärer har redan fått garantipension. Alla som är berättigade till garantipension har ännu inte ansökt om den.

Då lagen stadgades beräknade man att ungefär 116 000 personer hade rätt till garantipension. Den genomsnittliga ga-

rantipensionen är nu ungefär 121 euro i månaden. I augusti-september påminner FPA med ett brev eller genom att ringa upp dem som ännu inte ansökt om garantipension och som möjligtvis är berättigade till garantipension. Då ansökan kommer till FPA senast i september, utbetalas pensionen retroaktivt fr.o.m. mars då lagen trädde i kraft.

Garantipension kan antingen ansökas genom att fylla i och underteckna den blankett som FPA skickat ut och returnera den i svarskuvertet som medföljer. Ett annat alternativ är att ansöka om pensionen genom att ringa numret 020 692 222 eller besöka FPA-byrån.

Källa: www.fpa.fi

Aktuellt i distriktet

Vasa Svenska Synskadade r.f.

- Semestern är slut och distriktssekreterare Febe Mörk är tillbaka i jobb på Lyktan. Febe är anträffbar som vanligt måndag-torsdag kl. 9-14. Telefontid kl.9-11 på telefon 06-317 0654, 045-321 3320 eller per e-post vasasynskadade@netikka.fi
- Medlemsbandsinfo gällande Vasa kan den som vill ha få via e-post. Meddela i så fall din e-postadress till kansliet på adress: vasasynskadade@netikka.fi eller per telefon 06-317 0654.

• **Prova på punktskrift.** Lördagen den 20 augusti 2011 kl.12-16 ordnas en introduktionsdag om punktskrift för allmänheten. Kom och känn och upplev! Roliga och informativa aktiviteter kring punktskrift. Tillfället är tänkt för de synskadade som kanske ännu inte är medlemmar och som ännu inte har haft någon kontakt med punktskrift. Anhöriga till synskadade är även hjärtligt välkomna.

Medverkande är Tessa Bamberg, Monica Andersson och Sune Huldin från FSS. Servering!

Välkommen till verksamhetscentret Lyktan på Skolhusgatan 40 C!

(ingång från gaveln av huset)

- Folkhälsans Vattengymnastik fortsätter till hösten med start söndagen den 4 september. Grupp 1, kl.12.30-13.30 grupp 2, kl.13.30-14.30. Ledare denna termin blir Lotta Baarman.

Tidigare och nya deltagare hälsas varmt välkomna med!

Anmäl gärna om att du/ni är på kommande till Febe på kansliet i augusti må-to kl. 9-11 tel. 06 317 0654.

- Du som ännu inte är så aktiv i föreningen - ta kontakt och föreslå vilken form av verksamhet just DU skulle tycka om att ta del av - var än du bor i vårt stora distrikt, från Oravais i norr till Kristinestad i söder! Vi planerar höstens och vinterns verksamhet just nu och är tacksamma för nya förslag och om du har fiffiga och nya idéer - tveka inte utan ta kontakt! Alla förslag är bra förslag!

Svenska Synskadade i Västnyland r.f.

Svenska synskadade i Västnyland r.f.

samlas till höstens första **månadsträff** lördagen den 10 september 2011 kl. 13.00 i verksamhetscentret Lyan, Prästängsgatan 12, Ekenäs.

Det blir kaffe med dopp, aktuell information, program.

Transport längs kända rutter. Anmälning senast torsdag den 8 september till Bjarne Sandberg, tfn 040-544 8313 eller till Birgitta Nordström, tfn 019-231 118.

Hjärtligt välkommen med.

Styrelsen.

Ålands Synskadade r.f.

Hösten är här!

Det har varit en varm sommar med mycket sol, men nu börjar man sakta men säkert märka av att det börjar bli höst. Jag hoppas ni haft tid att njuta av riktigt ordentligt, för nu börjar aktiviteterna köra igång igen.

Idrottstävlingarna i somras gick strålande och vi har verkligen alla sponsorer att tacka för att vi kunde igenomföra det precis som vi ville. Under sommaren har alla fotbollsmatcher syntolkats och flera teaterföreställningar. Under hösten och vintern planerar vi att som vanligt att syntolka alla teaterföreställningar där det finns intresse.

Kommande aktiviteter

Kommande aktiviteter är våra månads-träffar, som alltid är andra måndagen i månaden.

Vi ska försöka ha några föreläsningar i år, så har ni önskemål om ärende eller föreläsare hör av er till Erika, tel. 04573438950.

Bingon försätter som vanligt, under tisdagarna.

Torsdagens bocchia startar inför hösten och vintern den 22 september kl. 12-15.

Kräftskiva på Ankaret

Den efterlängttade kräftskivan ordnades den 29 augusti. Många deltog och det vart en trevlig fest. Tack alla som hjälpte till att organisera!

Fredagarna

Simtillfället på Folkhälsans Allaktivitetshus, med övervakare startar fredagen den

26 augusti kl. 13-14, och fortsätter som vanligt.

Handikapphjälpmedel och datastöd

Har du frågor angående hjälpmedel för synskadade? Ring ögonpolikliniken tel. 535339 och tala med ögonterapeuten Nina Jansson.

Behövs hjälp med din dator, eller krånglar talprogrammet i din mobiltelefon? Ring Sanna Söderlund tel. 04573135111 eller Johan Jansson tel. 0405591290.

Bli medlem

Välkommen som medlem i Ålands Synskadade r.f. antingen som ordinarie eller som stödjande medlem.

Som ordinarie medlem krävs läkarintyg. Kontakta då ögonpolikliniken på telefon 018-535339 och tala med Nina Jansson.

Medlemsavgift för ordinarie medlemmar är 10 € och för stödjande 15 €.

Som medlem får du medlemsbrev, FSS-tidningen, HandikappBulletinen och andra utskick. Du kan även delta i andra arrangemang. Du kan stöda Ålands Synskadade r.f. genom att göra en inbetalning till föreningen, som gåva eller donation till bankkonto

ÅAB: 660100-2305365

Har ni några frågor, arrangemang eller något inför hösten eller vintern, som ni önskar att vi ska ordna, så ring mig, Erika Jansson på tel. 04573438950.

Vill ni komma in till mig och träffa mig så sitter jag på Ankaret, Johannebovägen 7 på måndagar mellan kl. 9-13 och på HandiCampen, Skarpansvägen 30 på

torsdagar och fredagar mellan kl.9-15.30.
Alla är välkomna!

Organisationssekretare Erika Jansson

Norra Österbottens Svenska Synskadade r.f.

Efter en solig och skön sommar inleder vi verksamheten igen på Fyren!

Vattengymnastiken i samarbete med Folkhälsan startar onsd 7.9 på Östanlid. Grupp 1 kl 11.45 och grupp 2 kl 12.30. Anmälningar tas emot av Ann-Sofie Grankulla, tel 7234 880 eller 050-3795 658.

Även Mimosel för damer startar onsd 7.9 kl 13 på Fyren. Gruppen träffas varannan

vecka, hälsar ledare Ann-Mari Ekstrand.

Onsdagen 14.9 har vi en kombinerad förenings- och reseinfo-träff med start från kl 18.30 på Fyren, vår nya rehabiliteringsrådgivare Ulla-Britt Ingman medverkar i programmet.

Välkomna!

hälsar NÖSS styrelse och Ann-Sofie Grankulla

Svenska Synskadade i Östnyland r.f.

Svenska synskadade i Östnyland r.f. håller sin första träff efter sommaren lördagen den 24 september, kl. 13.00 på Kajutan, Ågatan 33 i Borgå.

Välkomna!

Upprop till förbundets medlemmar

Valberedningsutskottet meddelar:

Förbundets medlemmar uppmanas att söka lämpliga kandidater till förbundets styrelse. Vid kommande valmöte väljs ordförande för de två kommande åren samt två ledamöter för de tre kommande åren.

I tur att avgå är följande: ordförande Gunilla Löfman från Åbolands Synskadade r.f., samt följande två ledamöter: Kenneth Ekholm från Svenska synskadade i mellersta Nyland r.f. och Lilian Söderman från Vasa svenska synskadade r.f.

I styrelsen fortsätter vice ordförande Bengt Ahlvik från Norra Österbottens Svenska Synskadade r.f. och följande fyra ledamöter: Gabriella Lundén från Norra Österbottens Svenska Synskadade r.f., Patrik Paulin från Vasa svenska synskadade r.f., Birgitta Storbacka från Åbolands Synskadade r.f. och Rolf Söderlund från Ålands Synskadade r.f. Varje förening har sitt eget valombud till vilket medlemmarna i föreningen anmäler sina kandidater. Valombudets suppleant hjälper till.

Följande valombud och suppleanter är utsedda av respektive distriktsförening för denna period:

Norra Österbottens Svenska Synskadade r.f.:

Pehr Ahlstedt, ordinarie, tfn 050 5633 433
Per-Ole Ekstrand, suppleant, tfn 0400 561 797
e-post: pekkav8@hotmail.com

Vasa Svenska Synskadade r.f.:

Utser sina valombud senast den 30.5 2011.

Ålands Synskadade r.f.:

Bern Löfman, ordinarie, tfn 0457 343 1202,
e-post: bern@aland.net;
Mary Niemi, suppleant, tfn 04057 9 4771
e-post: niemisilva@hotmail.com

Åbolands Synskadade r.f.:

Harold Henriksson, ordinarie, tfn 050 516 6520
e-post: harold.henriksson@kolumbus.fi
Gun Fröberg, suppleant, tfn 040 833 6630

Svenska Synskadade i Västnyland r.f.:

Gösta Sevón, ordinarie, tfn 044 525 1505
Birgitta Nordström, suppleant, tfn 044 336
8060
e-post: birgitta.nordstrom@brev.fi

Svenska Synskadade i Mellersta Nyland r.f.:

Jarkko Setälä, ordinarie, tfn 0400 417 725,
e-post: jarkko@setala.fi
Camilla Hellstedt, suppleant, tfn 050 575 2476
e-post: camilla.hellstedt@gmail.com

Svenska Synskadade i Östnyland r.f.:

Paulina Hannus, ordinarie, tfn 040 596 1196,
e-post: phannus@gmail.com;
Stina Roms, suppleant, tfn 0400 596 250

Den sista anmälningdagen är den 7 oktober 2011. Höstmötet hålls 19-20 november.
Valberedningsutskottet